

c) w budownictwie osiedlowym realizowanym przez dyrekcje budowy osiedli robotniczych (DBOR) — do dyspozycji poszczególnych prezydów rad narodowych na mieszkania służbowe i kwaterunkowe, bądź w części zastrzeżonej — do dyspozycji resortu obrony narodowej, resortu spraw wewnętrznych na potrzeby wojsk wewnętrznych i Milicji Obywatelskiej, a na terenie województw: katowickiego, wrocławskiego i krakowskiego — do dyspozycji resortu górnictwa węglowego. Ilość mieszkań zastrzeżoną do dyspozycji powyższych resortów określa corocznie Prezes Rady Ministrów na wniosek właściwych ministrów.

§ 2. Wytyczne w sprawie rozdziału mieszkań wybudowanych przez prezydów rad narodowych jako inwestorów bezpośrednich i w ramach budownictwa osiedlowego (§ 1 lit. b i c) wyda Minister Gospodarki Komunalnej w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych.

§ 3. Rozdzielnik mieszkań z budownictwa osiedlowego realizowanego przez dyrekcje budowy osiedli robotniczych w części nie zastrzeżonej w myśl § 1 lit. c) zatwierdzany jest uchwałą prezydium wojewódzkiej rady narodowej (lub prezydium rady narodowej równorzędnego szczebla) w oparciu o ustalone w odrębnym trybie zadania rzeczowe planu inwestycyjnego budownictwa osiedlowego na dany rok kalendarzowy.

§ 4. 1. Projekt rocznego rozdzielnika mieszkań sporządzają prezydium miejskich (powiatowych) rad narodowych na podstawie zadań rzeczowych planu inwestycyjnego budownictwa osiedlowego na dany rok kalendarzowy, ustalonych przez prezydium wojewódzkiej rady narodowej, zmniejszonych o ilości mieszkań zastrzeżonych do dyspozycji resortów zgodnie z § 1 lit. c). Zatwierdzony uchwałą prezydium wojewódzkiej rady narodowej (lub prezydium rady narodowej równorzędnego szczebla) roczny rozdzielnik przekazywany jest w odpisie Ministerstwu Gospodarki Komunalnej w terminie do końca lutego tego roku, w którym ma obowiązywać. Terminy oddawania do użytku mieszkań zastrzeżonych do dyspozycji resortów, zgodnie z § 1 lit. c), powinny być uzgodnione z właściwymi resortami. Mieszkania te oddawane są do użytku właściwym dysponentom bezpośrednio przez inwestora (DBOR) poza rozdzielnikami.

2. Prezydium rad narodowych powołują komisje do opracowania projektu rozdzielnika. W skład tych komisji powinni wchodzić przedstawiciele dyrekcji większych kluczowych zakładów przemysłowych i przedstawiciele wojewódzkich komisji porozumiewawczych związków zawodowych, a do współpracy mogą być zapraszani przedstawiciele zarządów okręgowych zainteresowanych związków zawodowych.

3. W razie gdy rozdzielniki zatwierdzone przez prezydium wojewódzkich rad narodowych nie zapewniają zaspokojenia

najniezbędniejszych potrzeb resortu, zainteresowany minister w porozumieniu z Ministrem Gospodarki Komunalnej może przedstawić Radzie Ministrów wniosek o korektę rozdzielnika.

§ 5. 1. Zobowiązuje się prezydium wojewódzkich rad narodowych do składania Ministrowi Gospodarki Komunalnej sprawozdania z realizacji rozdzielnika w terminach:

- a) do 1 sierpnia za I półrocze,
- b) do 1 lutego następnego roku za rok ubiegły.

2. Zbiorcze sprawozdanie z realizacji rozdzielnika Minister Gospodarki Komunalnej przedstawi Radzie Ministrów odpowiednio w terminach do 15 sierpnia i do 15 lutego.

§ 6. Prezydium rad narodowych powinny informować ludność o realizacji przydziałów mieszkań z nowego budownictwa przez ogłaszanie w miejscowej prasie imiennych wykazów.

§ 7. Upoważnia się prezydium rad narodowych do przeprowadzenia kontroli przydziałów mieszkań dokonywanych przez wszystkich dysponentów oraz wykorzystania powierzchni wszystkich mieszkań zgodnie z obowiązującymi normami zaludnienia. O stwierdzonych uchybieniach w gospodarowaniu mieszkaniami organy kwaterunkowe będą zawiadamiać właściwego ministra, ponadto zaś mogą określać dysponentowi termin zaludnienia mieszkań zgodnie z obowiązującymi normami. Jeżeli dysponent w wyznaczonym terminie nie zaludni mieszkania, organ kwaterunkowy może przydzielić część nie wykorzystanego lokalu we własnym zakresie działania.

§ 8. 1. Znosi się dotychczasowy odrębny system rozdziału mieszkań dla dzielnicy Nowa Huta w Krakowie oraz unieważnia się wszystkie przepisy ustalające odrębny tryb rozdziału mieszkań dla niektórych kategorii dysponentów.

2. Uchwała niniejsza nie dotyczy rozdziału mieszkań na obszarze m. st. Warszawy.

§ 9. Uchyla się instrukcję w sprawie zasad i trybu rozdziału mieszkań uzyskanych z publicznego budownictwa mieszkaniowego stanowiącą załącznik do uchwały nr 655 Rady Ministrów z dnia 20 sierpnia 1955 r. w sprawie zmiany uchwały z dnia 18 lipca 1951 r. o rozdziale i wykorzystaniu mieszkań pracowniczych i służbowych (Monitor Polski Nr 82, poz. 979).

§ 10. Wykonanie uchwały powierza się Prezesowi Rady Ministrów i Ministrowi Gospodarki Komunalnej.

§ 11. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1957 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 26 marca 1957 r.

w sprawie zezwolenia na sprzedaż za złote usług przewozu towarów i mienia w obrocie z zagranicą drogą lądową i morską.

Na podstawie art. 9 ust. 1 i art. 10 ust. 1 ustawy dewizowej z dnia 28 marca 1952 r. (Dz. U. Nr 21, poz. 133) zarządza się, co następuje:

§ 1. Użyte w niniejszym zarządzeniu określenie „usługi przewozu w obrocie z zagranicą” oznacza transport towarów i mienia w komunikacji międzynarodowej poza granicami kraju

oraz świadczone za granicą usługi z tym transportem związane, jak np. usługi spedycyjne, maklerskie, agencyjne przy odprawie celnej.

§ 2. Ceny usług przewozu w obrocie z zagranicą ustalone w walutach zagranicznych powinny być przeliczane na złote zgodnie z ustaleniami dotyczącymi sprzedaży dewiz, zawartymi w obowiązującej tabeli kursów dewiz i pieniędzy zagranicznych.

§ 3. Zezwala się na warunkach określonych w § 4 na przyjmowanie w kraju od cudzoziemców dewizowych należności:

- 1) za usługi przewozu w obrocie z zagranicą drogą lądową i morską — w złotych pochodzących z odprzedaży dewiz lub pieniędzy zagranicznych krajów, z którymi Polska nie rozlicza się w clearingu w rublach,
- 2) za usługi przewozu w obrocie z zagranicą drogą lądową między Polską a krajami, z którymi rozliczenia dokonywane są w clearingu w rublach — również w złotych pochodzących z odprzedaży dewiz lub pieniędzy zagranicznych krajów.

§ 4. 1. Należności, o których mowa w § 3, mogą być przyjmowane pod warunkiem:

- 1) przedstawienia oryginalnych imiennych pokwitowań, rachunków lub zaświadczeń Narodowego Banku Polskiego albo innych banków i instytucji posiadających uprawnienia dewizowe, stwierdzających fakt odprzedaży dewiz lub pieniędzy zagranicznych na równowartość w złotych wystarczającą co najmniej na całkowite pokrycie należności,
- 2) odnotowania przez przedsiębiorstwo, świadczące usługę przewozu w obrocie z zagranicą, w sposób trwały i wyraźny na pokwitowaniach itp. dowodach odprzedaży kwoty w złotych przyjętej na zapłatę.

2. Należności za usługi przewozu w obrocie z zagranicą mogą być przyjmowane również czekami wystawionymi na Narodowy Bank Polski lub inny bank posiadający uprawnienia dewizowe, płatnymi w ciężar rachunków zagranicznych wolnych, a mianowicie:

- 1) w przypadkach określonych w § 3 pkt 2 — czekami oznaczonymi literą A,
- 2) w przypadkach określonych w § 3 pkt 1 — czekami oznaczonymi literą B.

§ 5. Zezwala się przedsiębiorstwom na zwrot w złotych nadwyżek kwot wpłaconych przez cudzoziemców dewizowych na koszty usług przewozu w obrocie z zagranicą. Zwrot nadwyżek kwot otrzymanych w formie czeków (§ 4 ust. 2) powinien nastąpić na te same rachunki zagraniczne wolne, w ciężar których czek został zrealizowany.

§ 6. Należności za usługi przewozu w obrocie z zagranicą dokonywanego drogą lądową i morską mogą być od krajowców dewizowych pobierane w złotych. Opłata w złotych przez krajowców dewizowych nie będących jednostkami gospodarki uspołecznionej należności za transport towarów i mienia, nadanych z zagranicy do kraju, wymaga zezwolenia Narodowego Banku Polskiego.

§ 7. Świadczenie przez przedsiębiorstwo usług przewozu towarów i mienia w obrocie z zagranicą w przypadkach i na warunkach innych niż przewidziane w niniejszym zarządzeniu wymaga zezwolenia Narodowego Banku Polskiego.

§ 8. Tracą moc dewizowe zezwolenia ogólne, wydane w przedmiocie unormowanym niniejszym zarządzeniem.

§ 9. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 11 lutego 1957 r.

Minister Finansów: *T. Dietrich*

194

ZARZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA

z dnia 23 marca 1957 r.

w sprawie orzekania o potrzebie powstrzymania się od pracy nauczycieli.

Na podstawie art. 16 ustawy z dnia 27 kwietnia 1956 r. o prawach i obowiązkach nauczycieli (Dz. U. Nr 12, poz. 63) zarządza się, co następuje:

§ 1. Orzeczenie o potrzebie powstrzymania się nauczycieli od pracy w celu przeprowadzenia zaleconego leczenia wydaje komisja lekarska orzekająca o czasowej niezdolności do pracy, zorganizowana w przychodni obwodowej, na której terenie nauczyciel zamieszkuje, bądź w szpitalu (sanatorium), w którym nauczyciel przebywa na leczeniu.

§ 2. W sprawach określonych w § 1 komisja lekarska orzeka na podstawie:

- 1) pisemnego wniosku lekarza leczącego,
- 2) przeprowadzonego przez siebie badania lekarskiego,
- 3) dokumentacji z przebiegu przeprowadzonego dotychczas leczenia oraz
- 4) wyników ewentualnych badań pomocniczych.

§ 3. 1. Orzeczenie wydaje się jednorazowo na okres nie przekraczający 1 roku.

2. Treść orzeczenia wraz z uzasadnieniem i rozpoznaniem choroby wpisuje się do karty choroby (historii choroby).

3. Nauczycielowi, który powinien powstrzymać się od pracy w celu przeprowadzenia zaleconego mu leczenia, wydaje się zaświadczenie o stanie zdrowia według wzoru stanowiącego załącznik do zarządzenia.

§ 4. W sprawach nie uregulowanych w niniejszym zarządzeniu stosuje się odpowiednio zasady orzekania o czasowej niezdolności do pracy.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia: *R. Barziński*